

๒๑๗

บทที่ ๕

บทสรุปและขอเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ遮กนความที่มาของ เนื้อเรื่อง บูรณะ แห่งสถานที่แห่งคัมภีร์มา เดย แห่งจังหวัดสุโขทัย สอบชาระคัมภีร์มา เดย เทวัต เดรวัต ที่มีใน หอสมุดแห่งชาติประจำประเทศไทย หอสมุดแห่งชาติประจำประเทศไทย เชล และสถานบันพุทธศาสนา แห่งกรุงพนมเปญ และแปลออกเป็นภาษาไทย เพื่อให้ได้คุณลักษณะที่ใกล้เคียงกับฉบับเดิม ทั้งภาษาบาลีและภาษาไทย อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษา รวมคดีบาลีและวรรณคดี ทางพุทธศาสนา ก่อไป

ผลของการค้นคว้าวิจัย สรุปความรู้เกี่ยวกับคัมภีร์มา เดย เทวัต เดรวัต ใจดังนี้

คัมภีร์มา เดย เทวัต เดrewat แห่งนี้ในประเทศไทย โดยภิกษุพมาระหว่าง ปลายพุทธศตวรรษที่ 16 ถึง พุทธศตวรรษที่ 18 โดยได้นำเรื่องจากคัมภีร์ หลั่สวัตตปัตตน์ คัมภีร์ส华尼 คัมภีร์มหาวงศ์ และคัมภีร์พระไตรปิฎก แล้วเรื่องราว ของคัมภีร์นี้ได้แพร่หลายตามมาสประเทศไทยทางภาคเหนือ คือ อาจมาจากล้านนาไทย อาจมาจากสุโขทัย และผ่านไปยังประเทศไทยทางหนึ่ง และจากอาณาจักรล้านนาไทย สู่อาณาจักรล้านช้างหรือประเทศไทยทางหนึ่ง

ส่วนคัมภีร์มา เดย เทวัต เดrewat ในประเทศไทยนั้น มีที่มาเป็น 2 ทาง คือ แห่งนี้ทางล้านนาไทย โดยภิกษุชาวล้านนา ประมาณพุทธศตวรรษที่ 18 - 19 หลังจากนั้นปัจพม่าได้นำกลับทางหนึ่ง ส่วนอีกทางหนึ่ง แห่งนี้ในสมัยสุโขทัยโดยภิกษุ ชาวสุโขทัย ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 19 - 20 พร้อมทั้งมีคัมภีร์สือที่แห่งนี้เพื่อขอเชิญ โดยพระพุทธวิกาส ภิกษุชาวสุโขทัย

อย่างไรก็ตาม ข้อสันนิษฐานค้างๆที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ให้โดยอาศัยหลักฐาน เท่าที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ในอนาคตข้อสันนิษฐานเหล่านี้อาจเปลี่ยนไปได้ หากมีหลักฐานและขอเท็จจริงทางค้านอื่นที่มีน้ำหนักมากกว่า

๒

ขอเสนอแนะ

เนื่องจากผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยไว้โดยจะสอบชาระคนฉบับกิริมา เลยยุ เทวคุ เถร่วคุ เพียง เท่าที่พบในหอดสมุดแห่งชาติแห่งประเทศไทย ซึ่ง เป็นคนฉบับที่จารควยอักษรของทั้งสิบ กังนันญุที่มีความสนใจในกัมกิรนี อาจคนคัววิจัยเพิ่มเติม ในหัวขอต่อไปนี้ คือ

๑. หากฉบับที่จารควยอักษรารมของล้านนา ทางภาคเหนือมาสอบชาระ ขึ้น เพื่อให้ได้กัมกิร์มา เลยยุ เทวคุ เถร่วคุ ฉบับภาคเหนือหรือฉบับล้านนาที่ถูกต้อง

๒. หากฉบับที่จารควยอักษรไทยน้อย ทางภาคอีสานมาสอบชาระขึ้น เพื่อให้ได้กัมกิร์มา เลยยุ เทวคุ เถร่วคุ ฉบับภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ถูกต้อง

๓. เมื่อเปรียบเทียบกิจกรรมทางค้าน เนื้อเรื่อง ส้านวนภาษาฯ และ สักขะไวยากรณ์ ระหว่างฉบับภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง (หรือฉบับกรุงสุขทับ) เพื่อจะได้ทราบเอกลักษณ์ทางไวยากรณ์และส้านวนภาษาฯ ตลอดจนแนวความคิดและคติความเชื่อทางพุทธศาสนาของประชาชนในแต่ละภาคของประเทศไทย อันจะยิ่งประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณคดีบาลีและวรรณคดีพุทธศาสนาในประเทศไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ การค้นคว้าวิจัยที่อาจทำได้อีกทางหนึ่ง ก็คือ การสอบชาระ กัมกิร์บาลีในประเทศไทย ที่ยังไม่เคยมีการชำระและตีพิมพ์ขึ้นเลย โดยใช้คนฉบับ กัมกิร์ค้างๆที่มีอยู่ในแผนกัว เชียงและ Jarvis กองหอดสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร